

Af en creationists bekendelser

Af Knud Aage Back

For nogen tid siden søgte skeptikerforeningen Skeptica med deres bogudgivelse *Bedst af alle verdener* at få skovlen under dagens mange former for overtro. Godt nok, men i deres jagt på vildskud på troens overdrev er de også gået efter creationismen, som kort fortalt er en kritik af den darwinistiske tilværelsesforklaring.

Det forekommer mig underligt, at hver gang man forsøger at stille spørgsmålstejn ved evolutionsteorien, bliver man automatisk båset med de argeste amerikanske højrefolk og fundamentalister. Og når man ikke føler sig som specielt højredrejet eller fundamentalistisk, er det virkelig træls. Specielt også når man, som jeg, mener at vores civilisation i høj grad bygger på en sund videnskabelig indstilling til tilværelsen og diverse tilværelsesforklaringer. – I det stykke tror jeg mig ikke meget uenig med Skeptikerne.

At creationisme i mange danskeres bevidsthed automatisk er sortlistet, har nok sin begrundelse i, at mange finder, at det creationistiske standpunkt er en utidig sammenblanding af tro og viden. Jeg vil hævde, at det er det stik modsatte: faktisk et forsøg på at nå frem til erkendelse af livets opståen ved at si det fra, vi tror, vi véd, si det fra dét, vi rent faktisk kan vide!

På det seneste har der endvidere været angreb på de kristne skolars frihed fra et politisk hold, der tror, at man netop ikke kan kritisere og dermed have et mere nuanceret syn på darwinismen.

Creationisme kan dække mange anskuelser, derfor er her *min* definition på det creationistiske standpunkt: Et menneske som vedkender sig sit filosofiske grundlag for sin nysgerrighed over for, hvordan naturen hænger sammen, og som tager sit udgangspunkt i ordet "I begyndelsen skabte Gud..."

Og uha, fy fy skamme, det må man ikke!

"Det smager for meget af religion, det har ikke noget med videnskab at gøre!" – Det har i allerhøjeste grad noget med videnskab at gøre at afklare sit filosofiske udgangspunkt for en diskussion af livets største mysterier.

Det kniber det til gengæld gevaldigt med i det "almindelige" naturvidenskabelige synsfelt. Problemet er nemlig ikke eventuelle amerikaneres (mis)forståelse af den bibelske skabelsesberetning. Det virkelige problem ligger i, at den i dag mest udbredte tilværelsesforklaring i høj grad baserer sig på en religiøs opfattelse, nemlig ideer fra dét protestantiske trossamfund, der kalder sig ateismen. Og dette trossamfund har et solidt tag i naturvidenskaben: Tv's naturudsendelser er fx uhyggeligt enøjet darwinistisk-materialistiske i deres forenkledede forklaringer.

For her nærmer vi os en vigtig pointe: *Den ateistiske videnskabsfilosofi hviler på alt for enkle forklaringer!* Og at Darwin er sluppet godt fra sit bud på arternes oprindelse skyldes, at der ligger store, betydelige hvide pletter på hans forklaringsverdenskort, pletter, som på hans tid lå uudforskede hen. Genetikken, ikke mindst!

Darwinismens filosofiske grundlag

At evolutionsteorien i sin tid blev modtaget med stormende begejstring i visse videnskabelige kredse skyldtes ikke først og fremmest argumenternes vægt, men deres art: At Darwins ideer absolut ikke faldt på klippegrund skyldtes, at jorden i forvejen var godt gødet af ateismen. I det 19. århundrede var ateisterne nemlig virkelig på fremmarch blandt intellektuelle (i endnu højere grad end venstreorienteringen efter 68-oprøret). Alt, der blot lugtede af kristen filosofi, blev hakket sønder og sammen, kirken blev (berettiget?) angrebet for dobbeltmoral og svigt over for samfundets lavere klasser, osv. osv.

Men én havde man hidtil ikke kunnet komme uden om: Skaberen! – Så da Darwin "påviste", at skabelsesberetningen "var forkert på

den”, greb man påstanden med kyshånd. Endelig kunne man erklære Gud, himlens og jordens skaber, for død. Livet på jorden var bare blevet til, lidt efter lidt. Helt af sig selv! Så med darwinismen gik ateismen sin sejrsgang blandt de lærde jorden rundt. Det blev moderne at slå “Maren i Kæret” oven i hovedet med: “Ja, du *tror* – men vi *véd!*” Og dermed opstod også det kunstige skel mellem tro og viden, som vi stadig døjer med.

Nu er der løbet meget vand i åen, siden Darwin fremkom med sin skæbnsvangre “opdagelse”, og forklaringerne er siden blevet revideret og moderniseret i neodarwinisme mmm. Men én ting står fast: man bliver ved med at forklare alttings opståen uden om Gud, også der hvor man faktisk er religiøs i sine forklaringer. Han er stadig “en hypotese den moderne videnskabsmand ikke har brug for”.

Men den historieløse videnskab har glemt, at jødisk-kristen tilværelsesforståelse er selve grundlaget for dens forskning. For i fx panteistisk tankegang giver det naturligvis ingen mening at undersøge naturen videnskabeligt, eftersom Gud er en del af naturen. Netop Bogens religioners påstand om, at Gud er uden for skaberværket, giver den menneskelige nysgerrighed mulighed for at finde ud af, “hvordan Han så har båret sig ad”.

Tider skifter, teorier mildnes

Én af de ting, man som creationist virkelig kan undre sig over, er den mangel på nytænkning, man har set inden for darwinismen. Alle andre naturvidenskabsgrene har forandret sig voldsomt i løbet af det 20. århundrede, men evolutionsmodellen er grundlæggende den samme!

Her fristes man til at stille det drilske spørgsmål: Er darwinister mere dogmatiske end creationister? Eller har de blot en dårligere hukommelse? Skifter teorier ikke fra tid til anden? Jeg kan huske, hvordan George Gamows *Big Bang Theory* i min gymnasietid nærmest var helt til grin. At universet skulle have taget sin begyndelse i ét punkt, The Big Bang smagte alt for meget af Skabelse til, at den idé kunne accepteres. Fred Hoyle havde de fleste stemmer for sin *Steady State Theory*, som bl.a. omfattede den tanke, at hydrogen opstår spontant i universet og dermed danner grundlag for stjernedannelsen. “Det gør ikke så meget, at en teori lyder

fantastisk, blot den fungerer”, var hans argument.

Men i dag er det altså *Det store Brag*, der har overtaget aktiemajoriteten på det videnskabelige parnas, også selv om spørgsmålet om, hvor The Big Bang kom fra, faktisk kunne give anledning til religiøse overvejelser. Men bemærk, denne eventualitet forhindrer ikke den seriøse kosmolog i at stemme for teorien som den bedste af mulige forklaringer i dag.

Så er det creationisten spørger: Hvorfor kan man ikke på samme måde acceptere begrebet *design* i forklaringsmodellen for livets opståen, uden at det skal tillægges religiøse overtoner? Hvorfor kan *design* ikke bruges som springbræt for en videre frugtbar forskning i naturens sammenhænge?

Jeg vil gerne bekende mig som creationist, fordi betænkeligt mange sammenblander begreberne tro og viden, ikke blot på den amerikanske side af Dammen. Og det er vel ikke helt forkert at påstå, at mange rent faktisk er meget religiøse i deres tilgang til en tilværelsesforklaring, de kan leve med. Og dette gælder i aller højeste grad også darwinister!

Magiske evner

Lad os tage en påstand, som man møder i enhver naturudsendelse med respekt for sig selv: Hvis en dyreart mangler en egenskab, vupti: så udvikler den den bare. – Vupti, fordi den store trylleformular her er årmillioner! – Sådan helt ukompliceret kunne en dino forsyne sig med flyveegenskaber for at forvandle sig til en fugl. Keine Hexerei, nur Behendigkeit!

Men ved nærmere eftersyn er der alligevel en

Hvis en art skal forvandles til en anden art, er det programmering det handler om, ikke et dyrs be-sjælede geners længsler efter en højere grad af kompleksitet.

hel del hekseri i den forklaring! For forvandlingen fra dino til fugl kommer ikke uden om en meget kompliceret ændring af den programmering, der ligger i DNA'et. Og dét er interessant, for skal en art forvandles til en anden art, er det programmering, det handler om, ikke et dyrs besjælede geners længsler efter en højere grad af kompleksitet!

Enhver påstand om evolutionær forandring i en genpulje er nemlig uden mening, hvis man ikke nøjagtigt på det molekylære plan gør rede for, hvordan denne programmeringsændring har fundet sted. At påstå, at det bare er sket af sig selv, som den materialistiske darwinisme gør, er ren mytologi.

Jamen, det er jo sket! – Er det? På den måde som Darwin påstår?

Ja, en af evolutionsbiologernes intimiderende argumentationsmetoder er at henvise til mikro-evolutionen (fx Darwins finker), når creationisten taler om, at makro-evolutionen er umulig (nemlig at et krybdyr kan blive til en fugl): »Her kan I se, sådan er det foregået«. De glemmer i deres diskussionsiver, at det i højeste grad er en *trossag*, om man regner med, at mikro-evolutionen uhindret er fortsat i makro-evolution.

Hvorfor skal det være sekterisk at påpege denne logiske brist? Det må være ganske legitimt, at man som sandhedssøgende, kundskabs-hungrende menneske søger at få skovlen under evolutionsteorien, hvis man mener, den er forkert. Hvis teorien da ikke har indtaget dogmets plads. Så er den naturligvis urørlig. For de troende! – Når så mange videnskabsfolk holder sig til evolutionsteorien, er det creationistens påstand, at det sker ud fra filosofiske årsager, ikke ud fra, hvad de kan iagttage i naturen.

Lad mig her anføre, hvad vi i dag rent faktisk véd om livets opståen her på jorden. Forklaringen er bevidst renset for alle trospåstande.

- På et tidspunkt i fortiden var vores jord klar til beboelse. Den havde en passende sol at kredse om, i passende afstand, med passende atmosfære, med passende balance mellem hav og land.

- På et andet tidspunkt var denne jord befolket med myriader af livsformer, alle efter deres arter. Disse ur-arter var alle sammen til stede i begyndelsen, i balance med hinanden, og hver art var forsynet med en utrolig til-

pasningsevne, så de ikke gik til ved den første, den bedste naturkatastrofe.

- Som tiden gik, forsvandt nogle arter, og andre splittedes op i underarter. Hvis miljøforandringerne lå ud over, hvad arten naturligt kunne tilpasse sig, uddøde den. Hvis en del af arten blev geografisk isoleret (fx da "broen" over Beringsstrædet blev lukket for færdsel), resulterede det i en begrænsning af variationsbredden: en degenerering fandt sted. (Vi har set fugle miste flyveevnen på blot få generationer, hvor de ikke længere var under pres fra rovdyr. Hvad vi derimod aldrig har set er, at en fugl, der får brug for at kunne flyve igen, har "genopfundet" evnen. Det påstås tit i tv's naturudsendelser. Det bliver det ikke mere rigtigt af!)

Den biologiske udvikling består kort sagt i, at arter forsvinder for aldrig mere at genopstå. At vor jord bliver fattigere på arter for hvert år, der går. Dét er, hvad vi kan bevise. Det er, hvad vi véd. Slut!

Jamen, du har glemt det vigtigste: Hvordan er det hele opstået? Hvorfor er vi her?

Skal min forklaring være baseret på videnskabelige fakta, kan jeg netop ikke svare på dét spørgsmål. Det hører naturligvis med til den videnskabelige nysgerrighed at stille spørgsmålet. Men svaret blæser i et andet departement, religionens. At påstå noget andet er intellektuelt uvederhæftigt. Når videnskabsmanden udtaler sig herom, er han ikke større autoritet end enhver anden *amateurl*, der *elsker* at stille spørgsmål til tilværelsen.

God of the Gap

For det sjove er, at mange, også paradoksalt nok ateister, bruger Gud til det, de ikke kan forklare. Men dette afgudsbillede har den katastrofale konsekvens, at jo mere vi kan forklare, desto mindre bliver der så helt naturligt plads til Gud.

Lad os tage et eksempel: Sjælen! Vi kan i dag forklare det meste i kroppens funktionsmåder, men sjælen kan vi ikke lige forklare. Argumentet er, at der er stadig noget ved mennesket, som ikke kan forklares, mennesket er ikke en maskine, vi består ikke alene af kød og blod, men også af ånd! Derfor har vi brug for Gud til at forklare det uforklarlige!

"Gud kan evt. bruges dér, hvor vi ikke kan

forklare tingene”, har en naturvidenskabsmænd udtalt til min avis.

MEN, MEN, men. Hvis det uforklarlige = Gud, må det nødvendigvis være sådan at jo mindre uforklarligt, der er tilbage i vores tilværelse, desto mindre må Gud derfor være. Det er logisk!

Og derfor er det også meget naturligt, at man kan møde påstanden om, at *min intelligens forbinder mig i at tro på Gud*.

Mennesket – en maskine

Jeg vil meget hellere vende det om:

Det forklarlige = Gud!

Og den logiske konsekvens af det er, at jo mere forklarligt vi får øje på i verden omkring os, jo mere ser vi Gud bag konstruktionerne.

Derfor vil jeg komme med følgende provokerende påstand: *Mennesket er en maskine!* En fantastisk velfungerende maskine, javel, men alligevel en maskine! Og det er kun et spørgsmål om tid, før vi også kan se, at hjerneprocesserne er *forklaring nok* på fænomenet sjæl.

Maskinen Mennesket er en yderst kompliceret konstruktion. Studerer man medicin, kan man se, hvor lidt der skal til, før det går galt!

En af de fantastiske ting ved denne maskine er, at den er selvreparerende! At tænke sig at have en cykel, der, når den punkterer, kan lappe sig selv! Og hvis kæden knækker, at den så kan gro sammen af sig selv.

Lad os udføre et lille eksperiment: Jeg skal bruge en vandballon og – en finger!

Prik et lille hul på ballonen! Hvad sker der? Vandet løber lige så stille ud af ballonen, indtil der ikke er mere i den: Ballonen løber tør!

Så prikker jeg et tilsvarende hul i min finger? Hvad sker der? Løber jeg også tør og falder om som en slatten ballon?! Det er der vist ingen, der venter, vel?

Men hvorfor er det sådan? Se, det har vi faktisk en forklaring på. I mikrobiologien. Vi kunne også kalde faget for “studiet af maskinen Mennesket”.

Forestil Dem en serie dominobrikker stillet op på den kendte måde, at vælter den første, river den den næste med i faldet, og således videre til den tredje, den fjerde... Blodstørkningsprocessen består af sådan et sæt “dominobrikker”: Det ene enzym sætter gang i det næste,

som sætter gang i det tredje, osv.

Man kan også sammenligne processen med en slags Storm P-maskine: Vand drypper fra en tagrende ned i et glas med en flyder forsynet med en nål. Når glasset er fyldt, prikker nålen hul på en ballon, som eksploderer, og eksplosionen får en hund til at besvime og falde om på ryggen. Dens åndedræt – brystkassens bevægelse op og ned – får nu et stempel til at bevæge sig med op og ned, hvorved en kløpind aktiveres til at klø en herre i nakken, mens han uforstyrret konverserer en dame.

Når vi kan oplyse, at blodstørkningsprocessen rent faktisk er endnu mere kompliceret end denne “klømaskine”, kan læseren så få øje på de fulde implikationer af dette? Ville klømaskinen fx virke uden hund??!!

Hver enkelt del nødvendig

Sensationen i dette stykke mekanik er nemlig, at *hver enkelt del er nødvendig* for at få mekanikken til at fungere! Hvis blot ét element fjernes, går processen i stå.

Denne mekanik kan derfor ikke, som Darwin hidtil uimodsagt har kunnet påstå, udvikles lidt efter lidt. Enten er mekanikken til stede, fuldt funktionsdygtig, eller også er den totalt ubrugelig og vil derfor naturnødvendigt blive udryddet af den darwinistiske tautologi “kun den bedst egnede overlever”!

Og så har vi for resten glemt, at vi lige skal have dominoeffekten stoppet igen, ellers dør jeg af en kæmpe blodprop!! Der skal altså gå en besked tilbage til kontrolcenteret: Hul stoppet, afvikl størkningsproces! Sagt på en anden måde: Dominobrikkerne skal blive stående!

Så er det, jeg spørger: Hvordan er denne programmering af *maskinen Mennesket* blevet til? For der findes i tusindvis af tilsvarende mekanikker, som maskinen er afhængig af for at kunne fungere så fint, som den gør.

Som creationist vil jeg hævde: Det gives der ingen videnskabelig forklaring på. Så for at komme videre er vi nødt til at inkorporere biologiens Big Bang, *design!* Der er et design bag programmeringen af DNA’et, vi ikke kan forklare!

Ikke desto mindre er der stadig nogle, der hævder, at mekanikken er blevet til af sig selv!

Til dem har jeg kun ét svar: *Min intelligens forbinder mig i at tro på en sådan forklaring!*